

CURIERUL

MISIONAR

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“.

Anul X.

București 1930.

No. 6.

Biruința lui Ghedeon și Solia Reformațiunii.

„Căci timpul nu-mi va ajunge să vă istorisesc despre Ghedeon...“

„Pentru că toate care fură scrise mai înainte, spre învățătura noastră fură scrise“.

Pavel. (Ebr. 11, 32; Rom. 15, 4).

Excelentă este biruința lui Ghedeon. Nici armata nici tăria n'a fost ceea ce a hotărât înfrângerea inamicului, ci prezența lui Dumnezeu. Acestei puteri trebuie să-i mulțumească Izrail, și datorită acestei puteri acest popor a putut sta timp de secole dearândul în mijlocul popoarelor puternice și gata de a-i supune. Scriptura raportează adesea: „Și spaimă căzu peste toate popoarele deprimprejur“. Felul cum se descoperiă puterea lui Dumnezeu poporului Său, ni-l arată biruința lui Ghedeon, care prin simplitatea sa ne oferă tabloul luptei ultimilor creștini.

Pentru a feri pe Izrail de orice prilej de înălțare, Domnul făcu ca întreaga oaste să fie redusă printr'o întreită alegere, la numărul restrâns de trei sute de oameni. Cei fricoși și descurajați erau douăzecișidouă de mii, cari au preferat să se despartă de ceilalți și să se reîntoarcă la locuințele lor. Ceilalți zece mii cari rămăseseră erau plini de curaj, dar Domnul voi să-i mai încerce și pe ei. Au fost conduși la apă și aleși după felul de a bea. Ghedeon obținu prin această alegere trei sute de oameni pe cari îi împărți în trei grupe. Ei aveau o minunată armătură: trâmbițe, făclii și ulcioare goale. Înainte de luptă, Ghedeon a fost încurajat prin aceea că introducându-se neobservat în tabăra inamică, s'a întâmplat

că un ostaș tocmai povestea unui camarad al său, un vis pe care îl avusese în noaptea trecută și din care a dedus că vor fi bătuți. Ghedeon văzu dinainte biruința poporului și câștigă încredere în Dumnezeu. În făcerea nopții, ostașii lui înconjură tabăra inamicului și sunară din trâmbițe, sfărâmară ulcioarele, ridicară făcliile și strigară cu putere: „Sabia lui Dumnezeu și a lui Ghedeon!“ Acest atac îndrăsneț avu un efect înspăimântător. Toată armata zăpăcită, fugi strigând și răcnind. Domnul ridică sabia fiecăruia împotriva ceilalt. Și astfel, biruința a fost câștigată prin puterea lui Dumnezeu.

ISTORIA POPORULUI LUI DUMNEZEU DIN TOATE TIMPURILE ESTE O MARE LUPTA.

Apăsător încontinuu, credincioșii lui Dumnezeu au rezistat furtunilor secolelor. Dar lupta decisivă stă încă înainte și va trebui câștigată tot printr'o ceată asemenea celei a lui Ghedeon. După cum a fost împărțită acea ceată, așa a trebuit să fie împărțite cetele creștinilor fiindcă „poporul eră prea numeros“. Când creștinismul deveni religie de Stat, se dovedi că marea majoritate constă din fricoși, descurajați și iubitori de lume cărora le plăcea mai mult desfătarea trecătoare a păcatu-

lui decât credința față de chemarea specială de „*a fi lumină lumii*“. Timp de 1260 de ani neconținut adevărații creștini au fost persecutați și urmăriți.

Profeția biblică anunță o însuflețire a popoarelor creștine prin reformațiune (Dan. 11, 33, 34; Mat. 24, 22; Apoc. 6, 10, 11), pe care o putem asemăna cu a doua selecționare a armatei lui Ghedeon. „Coboară-i la apă, și Eu ți-i voi alege acolo“, sună porunca divină. Reformațiunea a condus o ceată mare la apă vie, Cuvântul lui Dumnezeu. Viețuirea prin vestirea Evangheliei a redus numărul credincioșilor. Conștiința despre răspândirea noii lumini crește. Ultima luptă a poporului lui Dumnezeu trebuie pregătită prin reformațiune. Prin deslegarea cărților profetice, în deosebi cartea lui Daniel și Apocalipsul, poporul a fost condus mai adânc în apă ca să i se arate cu această întreaga cunoștință a mântuirii și a desăvârșirii. Rezultatul acestui ultim proces de examinare constă în a pregăti o ceată relativ mică, și care să păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus (Apoc. 14, 12); chemată fiind prin aceasta să conducă lucrarea misionară mondială și să dea lupta cu cel mai înfricoșat inamic al poporului lui Dumnezeu, care este diavolul.

Domnul a dat poporului Său din ultimul timp, deosebite arme. Și după cum biruința i s'a arătat lui Ghedeon prin visul aceluia ostaș inamic, tot astfel se va arăta și luptătorilor de acum, prin „*Spiritul Profeției*“. Apoc. 12, 17; 19, 10.

Martorii Săi ne umple de speranță și ne dau instrucțiuni asupra așezării oastei de volun-

tari care s'a adunat pentru solia celor trei îngeri. Apoc. 14, 6—12. Lupta aceasta este spirituală. Armele luptei noastre pentru sfărâmarea întăriturilor, nu sunt materiale, ci spirituale. Trămbițele simbolizează predicarea Cuvântului în diferite feluri. Isaia 62, 6. Uciocarele sfărâmate le putem asemăna cu principiile și învățăturile omenești nefolositoare. Mat. 15, 9. Poruncile omenești au respins totdeauna Spiritul lui Dumnezeu și cerința după puternicul cuvânt profetic, la care trebuie să luăm aminte „ca la o lumină luminătoare într'un loc întunecos, până să se facă ziua...“. 2 Petru 1, 19. Inarmați cu cunoștința, adevăr și lumină, luptătorii creștini se adună înconjurând lagărul inamic. Comunitatea creștinilor din ultimul timp despre care se vorbește în Apocalips 14, 12, va părea a fi cauza de neînțelegere a lumii, prin natura armăturii lor, ceea ce este simbolizat de Domnul în profeție cu „Babilonul“. Apoc. 14 și 18. Armele inamicului sunt întoarse una contra alteia, căci ei se contrazic fundamental în teoriile lor. Această situațiune înlesnește foarte mult solia divină a reformațiunii din timpul nostru.

Despre ceata lui Ghedeon se raportează: „fiecare șede la locul său în jurul lagărului“. Dacă fiecare care crede în solia noii reformațiuni își ia locul său, atunci și această ultimă solie este sigură de biruință. Așa voește Dumnezeu, și cu această biruință măreață Iși va încoronă El faptul realizării planului Său prin urmașii lui Hristos și martorii adevărului.

H. d. W.

Trad. I. Turlea.

Păzirea repausului divin în Transilvania.

Până în momentul ivirii Reformatorilor pe scena istoriei bisericești, găsim aproape în toată Europa Comunități de adevărați creștini biblici. Indată ce au prins însă rădăcină, s'a început și urmărirea predicatorilor adevărului, făcându-i să simtă aceeași constrângere, împotriva căreia se ridicaseră chiar prigoniții cu puțin timp mai înainte. Calomniile și bânelile au lipsit acum atât de puțin ca și în secolele precedente.

În anul 1588 E. Andras, un secu, a găsit adevărul cu privire la păzirea Sabatului pe baza studiilor sale biblice. Cu câțiva ani mai târziu Andras a editat prima carte de cântări a păzitorilor de Sabat. În scurt timp au primit 66 de sate Sabatul și în aceste sate găsim astăzi reprezentanți ai soliei întreite îngerești.

Andras fiind olog, el a condus mișcarea de reformă pentru păzirea Sabatului de pe patul său de boală. Urmașul său în conducerea ace-

tei mișcări a fost marele cancelar al Transilvaniei, *Simon Pechi*, căruia a fost confiscată averea din cauza Sabatului, G. Rakoczy I condamnându-l la închisoare grea.

Aceeaș persecuție au suferit și alte mii de păzitori ai Sabatului, ba chiar unii dintre ei au fost omorâți cu pietre, precum fiul episcopului Toroczkai din Cluj și încă mulți alții.

Fr. L. R. Conradi vizitând în anul 1890 Transilvania, el a găsit în satul Bezidul-Nou din județul Odorheiu, pe ultimul păzitor al Sabatului, Iosif Sallos. Dacă solia întreită ar fi venit cu 25 de ani mai de vreme în Transilvania, ea ar fi contribuit la fericirea multor păzitori credincioși ai Sabatului, cari au suferit atâtea prigoniri.

Sămânța aruncată în anul 1890 a prins rădăcini și s'a desvoltat, devenind un copac mare. Astăzi se interesează mii pentru solia

Membrii corurilor celor două Comunități din Cluj.

întreită. Localurile de adunare sunt pline și nu mai avem săli, cari să fie destul de încăpătoare pentru numărul cel mare de ascultători. La Cluj, unde a fost vestită mai întâiu întreita solie, avem două Comunități și un
(Urmare la pag. 95.)

Titluri de nobleță în familie.

„Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă...”. 2 Cor. 5, 17.

Acest text din Straja Dimineții e un text de aur! O perlă, care desfătează orizontul unei meditațiuni ce se avântă spre culmi tot mai înalte, pentru a găsi sublimul care naște prin contactul cu Isus.

Isus, este expresiunea caracterului nobil! Nobleță princiară; nobleță de sânge imperial, divin. Căci nici nu poate fi concepută o nobleță înaltă și adevărată fără Isus. Deaceea și cuvântul de azi zice: „Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă”.

Mă duc cu mintea în anii copilăriei, când unul din conducătorii mei din elită zicea: „Un nobil bărbat se poartă cu servitorii ca și cu musafirii”. Acest principiu de atunci, m'a ajutat mai târziu să fiu îndemânatec cu camarazii mei soldați, cari mi-au fost ca prieteni. O prietenie, care dacă îți lipsește costă și lacrimi și dor! Și această nobilă prietenie, care naște prin legătură cu acei cari au nevoie să fie îndrumați și sfătuiți este, care împune sacrificii și trudă! O prietenie, care te cheamă spre idealuri nobile și înalte! Această prietenie, pe care am gustat-o, a avut darul să provoace lacrimile unei „despărțiri”, păstrând

neconținut dorul după „revedere”, dor care-și păstrează bucuria în zecile de ani cari s'au scurs!

Așa, acum, putem pătrunde în legătura iubitoare și în sfântă prietenie, a Aceluia care lăsând un tron princiar, coborî, pentru a „căută și a mântui ce eră pierdut”.

În acest mod Tatăl Iși exprimă *nobila Sa iubire*, prin mărețul sacrificiu oferit, iar Isus făcu, ca *ascultarea până la moarte* să fie expresiunea prieteniei Aceluia, care este chemat să conducă.

Această conducere iubitoare și gata pentru sacrificiu, fu constituită la întemeierea familiei creștine.

Isus a ținut să pună un principiu de bază în familie, după trista experiență din Paradis; și de care principiu este legată atât răspunderea în societatea pământească cât și în fața tronului măririi.

Acestor necesități din viața familiară, tineretului nostru, este chemat să răspundă printr-o pregătire, care lipsind, poate aduce du-

rere în viață și pierdere ireproșabilă la judecată.

Deaceea, cred că rândurile ce lăsăm să fie reproduse din nou după cinci ani, pot fi de un folos real armatei noastre de tineri frați și surori, cari au sporit spre lauda și mărirea lui Dumnezeu.

Tinerilor frați și surori! Cetiți și recetiți aceste rânduri și purtați-le cu voi ca să le cetiți mereu în orele când vreți să urziți căminurile voastre pământești. Puneți temelii, cari să rămână pentru veșnicie. Iubirea nu este un cuvânt teoretic, ci o „forță” creatoare care stă la temeliea întregului univers. Deaceea și: *Dumnezeu este iubire*. Acea iubire, despre care și marele poet a putut spune: „Lipsească scânteia iubirii și totu-i pustiu pe pământ”.

Aceste rânduri ale Spiritului Profetic, aplicate în viața familială, vă vor călăuzi pe cărarea spinoasă a iubirii, până veți putea culege rozele ei nemuritoare, în glorioasa eternitate: în care, Isus, este expresiunea titlului de nobleță în familia cerească!

CASNICIA.

Înainte ca cineva să intre într-o așa strânsă legătură, ca aceea care o constituie căsătoria între cei doi, el trebuie să învețe, cum să se stăpânească pe sine și cum să se poarte cu alții.

În educația unui copil se întâmplă adesea, ca voința needucată și nerațională a copilului să năzuească contra voinței coapte și statornice a mamei. În asemenea ocazii se cere o mare înțelepciune din partea mamei. Printr-o purtare neînțeleaptă, prin întrebuițarea aspră a constrângerii, mama poate cauza mari primejdii copilului ei.

Dacă este posibil, mama trebuie să ocolească asemenea lucruri; căci ele constituie o luptă aspră atât pentru mamă ca și pentru copil. Dar, dacă s'a ajuns deja la așa ceva, atunci copilul trebuie ținut să se adapteze înțeleptei voinți a părinților săi.

Mama să se găsească într-o continuă forță de stăpânire de sine spre a ocoli tot ce ar putea naște în copil un spirit de împotrivire. Ea nu trebuie să împartă copilului ordine cu un ton despotice și imperios. Ea va câștiga foarte

mult, dacă va vorbi cu un ton liniștit și blând. Ea trebuie să se poarte astfel cu copilașul ei, ca el să poată fi atras spre Isus. Ea trebuie să recunoască, că Dumnezeu este ajutorul ei, și că puterea ei educativă constă în iubire. Dacă ea este o creștină înțeleaptă, atunci ea nu va forța copilul către îndărătnicie. Ea se va ruga cu înfocare, ca nu cumva dușmanul să capete biruință peste copil; și cu cât se va ruga mai fierbinte cu atât ea va deveni conștientă de reînnoirea vieții sale spirituale. Ea va vedea, că aceeași putere care lucrează în ea, lucrează și în copilul său. El devine amabil și supus față de părinți. Lupta este câștigată. Răbdarea, bunătatea și înțeleapta stăpânire a ei de sine în cuvinte, și-au făcut lucrarea. Liniștea urmează furtunii, după cum soarele își arată razele sale după ploaie. Ingerul însă, care a observat toate fazele acestei întâmplări izbucnește în cântări de bucurie.

Tot așa se pot întâmpla lucrurile și în viața comună dintre bărbat și soție. Dacă ei nu sunt stăpâniți de Spiritul lui Dumnezeu, atunci, la asemenea ocaziuni, ei dau pe față același spirit neînțelept și pătimăș, pe care adesea îl dau pe față copiii. Și așa cum se lovesc două pietre de cremene, astfel se lovesc contrazicerile în voința celor doi. Frate, fii prietenos, răbdător și prevăzător. Gândește-te că femeia ta nu te-a luat de soț, ca tu să domnești peste ea, ci ca să fii ajutorul ei. Nu fii niciodată pretențios și despotice. Nu folosi voința ta cea tare ca să forțezi pe soția ta să-ți îndeplinească dorințele tale. Gândește-te, că și ea are o voință și că și ea are dreptul de a avea voința ei, după cum și tu dorești să o ai pe a ta. Deasemenea, nu uită că tu ai partea cea mai mare a experienței. Fii foarte prudent și politico, „căci înțelepciunea de sus este mai întâiu curată, apoi pașnică (învoitoare), ascultătoare, plină de milă și roade bune”. Iac. 3, 17.

O biruință trebuie s'o câștigați voi neapărat și anume biruința peste voința voastră aspră. Acestei lupte voi vă puteți împotrivi numai cu ajutorul lui Hristos. Voi vă puteți lupta cu strictete și chiar timp îndelungat spre a birui eul, dar tot nu va reuși dacă nu veți primi ajutor de sus. Însă prin harul lui

Hristos voi veți putea obține biruința peste eul vostru și peste egoism. Dacă voi trăiți o viață ca a Lui, dovedind la orice pas o continuă lepădare de sine și milă pentru acei, cari au nevoie de ajutor, atunci veți merge din biruință la biruință. Din zi în zi veți învăța mai bine să biruiți eul vostru și să întăriți punctele slabe ale caracterului vostru. Domnul Isus va fi lumina voastră, tăria și coroana păcii voastre, fiindcă ați supus voința voastră, voinței Sale sfinte.

Mântuitorul cere să vă lepădați de voi înșivă, și să luați crucea asupra voastră. Atunci nu va mai fi nimic care să mai împiedice des-

Dumnezeu. Ce nu poate Hristos să facă? El este desăvârșit în înțelepciune, în dreptate și în iubire.

Nu vă retrageți din mijlocul celorlalți, mulțumindu-vă să însușiți numai pentru voi iubirea voastră, ci folosiți orice ocaziune ce vi se oferă să contribuiți la fericirea altora, împărțindu-le și lor din iubirea voastră. Cuvinte de prietenie, privire de compătimire, expresii de prețuire reciprocă pot fi pentru un om răslleț și sleit de luptă ca un pahar de apă rece pentru un suflet însetat. Un cuvânt de îmbărbătare sau un fapt de bucurie contribuie mult să ușureze sarcini, cari apasă greu pe umerii

Isus Hristos Și-a iubit părinții pământești, fiindu-le supus și ascultător.

voltarea ființei voastre. Experiența voastră zilnică va fi o umblare sănătoasă și potrivită după modelul cel adevărat.

Gândește-te, scumpul meu frate și iubita mea soră, că Dumnezeu este iubire, și că El, prin harul Său, vă poate face fericiți în viața voastră comună, așa după cum v'ați făgăduit unul altuia votul vostru matrimonial. În puterea Mântuitorului voi puteți căuta cu înțelepciune și cu pricepere să îndreptați pe cel ce merge pe cărarea strâmbă, aducându-l pe calea cea dreaptă, ajutându-l după voia lui

celor oboșiți. Adevărata fericire stă într'un serviciu dezinteresat. Orice cuvânt și orice serviciu de acest fel va fi raportat în cărțile cerului ca și cum însuș Hristos ar fi fost servit prin aceasta. „Ceeace ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei, foarte neluați în seamă, Mie Mi-ați făcut“. Mat. 25, 40.

Trăiți în razele iubirii Mântuitorului. Atunci influența voastră asupra lumii va fi spre binecuvântare. Lăsați să fiți stăpâniți de Spiritul lui Hristos și legea amabilității să fie mereu pe buzele voastre. Prevederea și lepăda-

rea de sine caracterizează cuvintele și umblarea acelor care s'au recunoscut spre a aduce o vieță nouă în Hristos Isus.

Fie, ca aceste rânduri trăite în căminurile advente să vorbească oamenilor și lui Dum-

nezeu, că noi am eunoscut pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, și că ne-am lăsat sub influența iubirii Sale creatoare, așa cum florile se lasă în brațele razelor solare pentru a fi împodobite și parfumate, spre bucuria și mărirea Creatorului.

Petru Păunescu.

Lupta pentru curățenie.

Deunăzi am cetit despre o luptă inversunată, în care victima a murit în dureri grozave, iar dușmanul a biruit. Pe o creangă stă liniștită, și nebănuitoare de ceva rău, o omidă. Repede se apropie de ea un paianjen și înțepând-o se retrase tot așa de repede. Victima se încovoie, se îndreaptă în sus și nu poate să se miște din partea dinapoi a corpului. Ea a fost țintuită. Din nou se apropie paianjenul, înțepă omida în amândouă coastele și îi sugă sângele. Aceasta se repetă de 30 de ori până când în cele din urmă victima își pierde puterile și moare.

Voi, tinerilor, nu puteți evita lupta pentru bunul cel mai sfânt — curățenia. — Dușmanul castității se apropie pentru a răni și a sugă sucurile vieții ascunse și nobile. El se bucură de ruina unui creștin, și în deosebi a unui tânăr. Acolo unde se simt înțepăturile sale se va putea observa ca urmare infirmitate, nervi ruinați, neliniște și remușcări sufletești. O ființă care se teme de lumină, niște ochi cari arată nesiguranță, cuvinte mincinoase și un sbucium neconținut sufleteș sunt semnele caracteristice relexor necunoscute. O tinerete stricată este aceea care primește asemenea răni. Și ea rămâne stricată dacă Domnul Hristos nu va deveni Mântuitorul ei.

Nimicitorul curățeniei și pângăritorul templului ar vrea să între și în rândurile noastre. El pune foarte mult preț să poată desvalora și nimici scula cea puternică a Mântuitorului din ultimul timp, și anume tineretul advent, curat și tare. Câteodată a repurtat chiar câte o biruință. Isus însă plânge din cauza celor înșelați, din cauza acelor în cari s'a pus atâta nădejde. Nu ești poate și tu unul dintre acei din cauza căruia plânge astăzi Isus? Nu te simți acum ca Samson cel dezonorat și căzut?

Cei ce birue sunt cei fericiți. Cei curați sunt cei fericiți. Cei curați sunt cei pe cari Domnul Hristos îi numește fericiți.

Trecând deunăzi peste un câmp, am observat un cal care trăgea un plug. Niște mușculițe mici l-au înțepat mereu deranjându-l din lucrul său. El însă printr'o scuturare puternică a scăpat de muște.

Dacă se apropie dușmanii curățeniei și ai castității, atunci învață dela acest cal. Scutură aceste cugete necurate, aceste poftes ascunse cari iau naștere prin cetirea de cărți rele și prin privirea la tablouri urite. Indepărtează-te unde vezi că ești urmărit de priviri pline de poftă, și unde te invită prin gesturi necurate.

Noi dorim să fim cei cari luptă mereu. Numai dacă vom rămâne și invingătorii.

Tineret advent, fii treaz! Nu jertfi puterile cele mai bune, necurăteniei! Dacă se găsește însă biruiți și căzuți, ei să se roage pentru ca să primească putere sfințitoare să devină curați, și noi vrem să le ajutăm în privința aceasta.

Impotriviți-vă celui necurat și biruiți totdeauna în curățenie! Fericiți sunt cei ce au o inimă curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu.

Regulă: Nu celi cărți și nu privi tablouri, pe cari ar trebui să le ascunzi de ochii altora. Nutrește cugete cari ar putea fi cetite totdeauna. Rostește cuvinte, pe cari le-ai putea să le repeți cu bucurie. Cultivă simțiminte cari nu trebuie ferite de lumină. Umblarea și firea ta să fie totdeauna astfel încât amândouă să poată fi fotografiate.

F. M.

DEPART. ȘCOLII DE SABAT.

Responsabil: P. Păunescu.

Zile de vacanță.

RASPUNDERILE PARINȚILOR ȘI ALE INVĂȚĂTORILOR.

Eu am un interes profund pentru toate Școlile de Sabat, dar în deosebi pentru ale copiilor, căci ele sunt mijloacele folosite de Dumnezeu ca tinerimea să învețe adevărurile Bibliei. Părinții și învățătorii trebuie să facă neconținut eforturi, pentru ca copiii să se intereseze de chestiunile sfinte. Școala de Sabat este un câmp misionar, în care trebuie ca din ce în ce să se arate mai mult interes, decât în trecut. Treptat, în clasele inferioare, ca și în cele superioare, învățătorii trebuie să se adreseze mereu marelui izvor de lumină, pentru a obține înțelepciune și putere spre a ajuta la formarea inimii elevilor și a lucra în mod inteligent, cu acei cari au fost răscumpărați prin sângele lui Hristos. Fiecare instructor, trebuie să fie un discipol umil al Aceluia care este bun și smerit cu inima. Nu trebuie să studiezi sau să lucrezi spre a fi considerat ca un instructor superior, sau că posezi cunoștințe extraordinare, ci să ai ca scop numai conducerea sufletelor la Hristos. Instructorul va fi adesea ispitit de a se remarcă el însuși, în tot ce face, însă aceasta va fi în paguba lucrării sale; căci va face asupra lecției observații lungi și greu de tratat, cari nu vor interesa de loc pe copii și nici nu le vor face nici un bine.

Dacă este de neapărată trebuință ca instructorii să facă eforturi înțelepte și stăruitoare, aceasta nu înseamnă că tot lucrul trebuie să fie în sarcina lucrătorilor Școlii de Sabat și al bisericii. Trebuie mai întâiu ca părinții să pună bazele fundamentale și să dea sprijinul necesar copiilor lor. Părinții au o responsabilitate sfântă și sunt chemați ca să păstreze răspunderea lor în temere de Dumnezeu, veghind asupra sufletelor copiilor lor, ca și cum vor da compt de ei în fața lui Dumnezeu.

Opera misionară în cămin a fost adesea ne-

glijată. Acei cari ar fi avut motivele cele mai serioase de a veghea pentru salvarea copiilor lor, au tratat cu ușurință această datorie a familiei. Răspunderea pe care Dumnezeu a lăsat-o părinților, a fost părăsită de mult și dată în grija Școlii de Sabat și a bisericii. Fiecare unealtă însă are întrebuintărea sa, și părinții cari neglijează lucrul lor, vor fi cântăriți în balanță și vor fi găsiți prea ușori.

Instrucțiunile pe cari Hristos le-a dat copiilor lui Izrail, definesc clar datoria părinților. Aceste instrucțiuni sunt spre înștiințarea și binele nostru. „Puneți în inima și în sufletul vostru aceste cuvinte, pe cari vi le zic. Voi le veți legă pe mâinile voastre ca un semn, și ele vor fi ca fruntare între ochii voștri“. Copiii lui Izrail trebuiau să-și reamintească de porunca Mântuitorului în orice lucru. Această poruncă literalmente nu trebuie să fie legată de mâinile lor, dar trebuie să exerciteze o influență asupra tuturor faptelor vieții. Trebuie să fie ca frunțar între ochii lor, spiritul lor trebuie să fie pătruns de adevărul poruncilor lui Dumnezeu, și să se lase conduși de ele. „Voi veți învăța pe copiii voștri și le veți vorbi. Să învățați pe copiii voștri din ele, și să le vorbiți despre ele când veți fi acasă, când veți merge în călătorie, când vă veți culcă și când vă veți scula. Și să le scriți pe ușorii casei voastre și pe porțile voastre. Și atunci zilele voastre și zilele copiilor voștri, în țara pe care Domnul a jurat părinților voștri că le-o va da, vor fi tot atât de multe cât vor fi zilele cerurilor asupra pământului“.

Aceste îndemnuri ale spiritului profetic, sunt îndemnurile lui Dumnezeu în favoarea părinților și copiilor. Copiii sunt singurul avut pe care părinții îl pot duce cu ei în cer. Toată truda noastră va rămâne pradă distrugerii. Copiii însă pot fi salvați, *dacă vom „lua timp“ să ne ocupăm ca să cercetăm Cuvântul și să ne rugăm lui Dumnezeu împreună cu ei, la altarul familiar.* Acest altar poate fi ridicat în casa noastră, sau poate fi ridicat — în zilele de muncă de vară — chiar pe ogoarele noastre.

Mi-a făcut bucurie un frate cu o familie numeroasă, care în salonul său avea o masă mare în mijloc cu numeroase Biblii și cărți bune.

Intrebându-l, mi-a zis: „Aci mă adun cu copiii mei seara și dimineața, să laudăm pe Dumnezeu!“

Și cât de frumos este, ca în lungile zile de vară, muncitorii în câmp, când se odihnesc sub umbra unui stejar stufos — să prindă a cerceta „Cuvântul“, — care să nu lipsească din straiță așa cum nu lipsește cofa cu apă.

Să bem din această „apă vie“ al cărui izvor nesecat este Isus, Domnul și Mântuitorul nostru și al copiilor noștri.

Vorbiți-le mai ales prin fapta voastră. Fiți îndelung răbdători și cuvintele voastre să fie . . . bine drese!

Faceți ca vieța voastră să facă dovadă că voi sunteți frați cu Hristos. Acel Hristos care a zis: „Invățați dela Mine că sunt blând și smerit . . .“ nu vă va lipsi de succesul vostru de a câștiga inima copiilor pentru Isus.

Fie, ca pilda stăruitoare a „Anei“ — femeia lui Elcana și muma lui Samuel, să conducă pașii voștri la tronul măririi, de unde Tatăl vă poate dărui răspunsul cuvenit rugăciunilor voastre stăruitoare.

Notă pentru Diriginte și Comitet.

Au venit zilele de vacanță. Toți copiii cari mergeau la școli, trebuie să fie așa organizați, ca să aibă cei mai buni instructori, potrivit vârstei lor și să fie pregătiți pentru binecuvântările din Sabat. Comandați cărțile necesare pentru ei. Ilustrațiile cu texte de memorizat vor aduce mult interes, și Ru-lourile vor face ca părțile importante din lecțiuni să rămână întipărite în minte și inimă. Nu vă luați după oamenii ce n'au nici o binecuvântare dela Dumnezeu, pentru nesupunerea lor, și cari vorbesc că mijloacele scolastice sunt sau ar putea fi, idolatrie. Căutați să sfătuiți pe părinți să dea de lucru copiilor în vacanțe și recompensați munca lor încurajându-i prin cuvinte și daruri.

Invățați-i să agonisească darurile lor pentru lucrarea misionară și faceți ca și ei să aibă bucuria de a aduce darul lor în Sabat.

Incercați zice Domnul, „și veți vedea dacă nu voi deschide zăgazarile cerului și nu voi turna belșug de binecuvântare“. Dumnezeu vrea să ne binecuvinteze, dar să deschidem inimile noastre pentru aproapele nostru . . . pentru Chinezii și Africanii cari mor în tuberculoză. Dumnezeu Tatăl Iși sporește binecuvântările Sale în tot timpul verii. Ogoarele noastre, răzoarele noastre, grădinile cu pomi, găinile și alte păsări, viile și stupii toate sporesc în mâna Creatorului. Să oprim oare toate pentru noi?! Ar fi o ru-

șine și o necinste pentru acei cari au fost înălțați la titlul de: Fii ai lui Dumnezeu! . . . „Acum suntem copii ai lui Dumnezeu; și ce vom fi, nu s'a arătat încă“. Să devenim noi prin neascultare sau sgârcenie copii ai răsvrățitorului?

Fraților, ferțiți-vă și ferțiți mai mult ca de foc pe acei pe cari Domnul vi i-a încredințat să-i păstrați în Comunitățile și în căminurile voastre.

Deci, organizați pe copii și luați-i pe toți în Școlile de Sabat. Faceți ca umbra deasă a grădinelor să fie amonul pentru școlile lor chiar dacă în preajma lor trebuie să pască turmile sau cirezile.

„Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua cea mare și infricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor“

Petru Păunescu.

DEPARTAMENTUL TINERETULUI.

Responsabil: **P. H. Hermann.**

Punctele doveditoare ale unui adevărat caracter.

Încă din cele mai îndepărtate timpuri ale istoriei mondiale se amintește numele de „eroi“ și chiar în Vechiul Testament găsim „numele vitejilor cari erau în slujba lui David“. 2 Sam. 23, 8—39. Aceștia au fost bărbați, cari s'au excelat prin vitejie și fapte deosebite. În toate timpurile au trăit astfel de oameni. Chiar în timpul nostru, mai ales dela războiul mondial încoace se vorbește mult despre „eroi“. Fiecare națiune are eroii ei și fiecare popor ridică monumente în amintirea eroilor săi.

În opunere cu trecutul se poate vorbi astăzi și de alți eroi, nu numai de eroi războinici. Ei se găsesc în diferitele ramuri ale profesiunilor. Se poate vorbi despre eroii științei și tehnicii, despre eroii aeronauticii și navigațiunii, cari au ajuns într'adevăr să facă lucruri mari. În rândurile lor nu se găsesc numai bărbați în vârstă, ci și tineri. Să ne gândim numai la fapta eroică a tânărului Lindbergh, care a traversat cu câțiva ani în urmă pentru prima oară Oceanul Atlantic cu aeroplanul. El a săvârșit astfel o faptă, despre care nici nu se bănuia cu câteva decenii în urmă. Acest tânăr a devenit un „erou“.

Eroii au însă chiar din frageda lor tinerețe o hotărîre, o țintă, pe care ei doresc să o ajungă, posedând în acelaș timp o oarecare tărie de caracter ce o desvoltă pe zi ce trece. Astfel a fost și cu Lindbergh. Cu privire la acest „erou“ al aeronauticeii cetim următoarele:

„Colonelul C. A. Lindbergh va fi totdeauna un erou — și în mod deosebit un erou al Americii. Noi ne mândrim cu acest tânăr curajos, care a trecut peste Oceanul Atlantic și cutoatecă lumea l-a întâmpinat cu entuziasm și l-a adorat, el s'a hotărît totuș să rămână nepătat. Inșă nu întâmplarea sau norocul au ajutat lui Lindbergh să ajungă la treapta la care se află acuma. El nici nu datorește succesul său unui geniu extraordinar, ci unei munci grele. Fiind încă de zece ani, el s'a hotărît să devină ceva, și în străduința sa de a atinge această țintă el și-a schițat cei mai însemnați factori ai caracterului, factori cari ar putea fi luați în considerare și de ceilalți tineri.

El zice: „Am ajuns la concluziunea, că, știind drumul cel drept cât și cel rău, este de datoria mea să mă obișnuiesc a alege totdeauna pe cel drept. Astfel mi-am făcut un tablou de calitățile caracterului și l-am liniat vertical și orizontal. Seara am trecut apoi prin această listă și am însemnat acele calități, pe cari le-am îndeplinit în mod satisfăcător, cu o cruce roșie, acelea pentru cari n'am avut ocazie să le practic, au rămas fără semn, iar însușirile cari le-am călcat în cursul zilei, le-am însemnat cu o cruce neagră. Eu m'am examinat zilnic, comparând semnele depe tabloul meu și m'am bucurat, putând să constat o îndreptare, cu cât înaintam în vârstă.

Iată și tabloul! Iubite prietene, poate ai vrea să te examinezi folosindu-te de acest tablou?!

Iubire față de aproapele
 Ambiție
 Concizie în vorbire
 Concentrare
 Chibzuință
 Curățenie corporală
 Vorbire curată
 Cugete curate
 Purtare curată
 Veselie

Curaj
 Energie
 Hotărîre
 Economie
 Tărie
 Entuziasm
 Statornicie
 Credință
 Amabilitate
 Onestitate
 Speranță
 Hărnicie
 Inițiativă
 Dreptate
 Judecată
 Iubire față de toți
 Credincioșie
 Cumpătare
 Simplitate
 Neîndreptățirea
 Nebatjocoria
 Necriticarea
 Nevorbirea de rău
 Optimism
 Stăruință
 Exercițiu corporal
 Ton plăcut
 Punctualitate
 Răbdare
 Politeță
 Respect față de Dumnezeu
 Respect față de părinți
 Respect față de cămin și familie
 Respect față de patrie
 Respect față de superiori
 Respect față de aproapele
 Ingăduință
 Recreare „vrednică de un bărbat, însă curată“
 Încredere în Dumnezeu
 Control asupra sa
 Pricepere pentru umor
 Odihnă
 Simpatie
 Sinceritate
 Tact
 Iubire a adevărului
 Statornicie
 Dezinteresare

Ce listă lungă! Însă fiecare din aceste pietre ale caracterului se va dovedi ca o comoară, dacă vor fi clădite cu hotărîre și pricepere. Siguranța unei clădiri stă în fundamentul ei. Astfel depinde și felul vieții omenești de fundamentul, care îl va pune în tinerețea sa”.

Atențiune, diriginților cercurilor tinerimii!

Cu luna Iunie începând sezonul verii și oamenii plecând în diferitele stațiuni climaterice și balneare, ei găsesc acolo mult timp pentru cetit și astfel se poate face o bună lucrare misionară între ei. De aceea invităm tocmai pe Misionarii Voluntari, ca ei să folosească aceste ocazii prețioase și dorim să propunem pentru lunile Iunie, Iulie, și August următoarele excursiuni misionare:

15 și 29 Iunie excursiune misionară în stațiunile climaterice și balneare din vecinătate;

13 Iulie excursiune misionară în localitate sau în satele învecinate;

27 Iulie excursiune misionară la stațiunile climaterice și balneare învecinate;

10 și 24 August excursiune misionară la stațiunile climaterice și balneare din vecinătate și din depărtare.

Aceste excursiuni se vor face sub conducerea Dirigințelui Tineretului sau sub conducerea unui cap de grupă. Fiecare membru să primească un număr de reviste sau tractate, pe cari să le vândă până la ora 1 p. m. Apoi urmează dela ora 1—3 după prânz o pauză, iar după această pauză se pot face cântări, se pot aranja jocuri și tinerii se pot distra în mod potrivit până la ora șase. La această oră toți se întorc. Câștigul din vânzarea literaturii să fie predat fondului Misionarilor Voluntari din Comunitatea respectivă. Celelalte amănunte le dă Dirigințele Cercurii Misionarilor Voluntari.

P. H. Hermann.

DEPARTAMENTUL EDUCAȚIEI.

Responsabil: **D. Florea.**

O vizită.

Trenul aleargă cu mare iuțeală. Rând pe rând apar orașe și sate, cari apoi se pierd în depărtare parcă nici nu ar fi fost. Din când în când, la câte o pantă mai mare, mașina pufăie din greu, . . . dar iată-ne ajunși din nou la drum lin, alergând în goană. Și pare că azi trenul e

mai nebun în goana lui decât de obicei, fiind ca și gândul meu.

După câteva ceasuri iată-mă ajuns într-o stație unde trebuie să schimb trenul. Dar acesta e mai domol și nu se grăbește prea mult. Imi face însă plăcere și acest fel de călătorie, dându-mi răgaz să privesc frumoasele locuri pe unde trec.

După vreo două ore de mers cu acest tren, ajung într-o mică dar simpatică stație: este Diciosânmartin, un nume de care sunt legate multe amintiri frumoase ale celor dintre noi cari au avut fericirea să meargă până acolo.

Dela gară o iau încet pe frumosul drum ce duce spre oraș. Dar nu merg prea mult și încep să văd în depărtare înălțându-se pe un deal o frumoasă clădire înconjurată numai de pomi. E falnică, și pare că ea însăși ar vrea să vorbească despre menirea ei în aceste locuri. Și așa chiar este.

Cine a privit vreodată Școala Misionară din Diciosânmartin în noapte, își poate da seama ce mult vorbește ea însăși către acel ce o privește. Prin zecile de gemulețe se răspândește în afară mii raze de lumină, dându-ți impresia unei feerii. Și contrastul cel mare dintre lumina ce răsbate prin aceste gemulețe și întunecul fondului, îți spune că rostul pe care îl are această Școală Misionară este de a forma tineri și tinere cari să lumineze ca și niște faruri în negura deasă a necredinței acestei lumi.

În cele din urmă, un pavaj frumos lucrat îmi arată drumul ce duce direct în curtea Școlii. Aceasta este munca elevilor, spre a face cât mai plăcută și ușoară venirea la ei.

Cine a pășit vreodată în curtea Școlii Misionare, știe cu câtă bucurie este primit. Din toate părțile i se adresează cuvinte de bun venit, și pe fața fiecăruia vezi acea fericire și bucurie ce numai aproape de Domnul Isus se poate gusta.

Eră tocmai după trecerea unui examen. Între elevi eră mare frământare, așteptând să li se înapoeze tezele. Priviam cu multă plăcere această frământare, și m'am bucurat nespun când am văzut felul cum elevii primiau rezultatul ostanelilor lor. Oricare ar fi fost nota, mai mare sau mai mică, un singur dor producea în inima fiecăruia: dorința ca la exa-

menul viitor să atingă o notă mai sus, deci să ajungă a posedă o mai deplină cunoștință despre Dumnezeu și planul Său de mântuire cu noi.

Am fost foarte mișcat auzind dela o tânără elevă, care urmează a primi legământul, aceste cuvinte: „Privesc cu multă bucurie înainte, și mă simt atât de fericită lângă Isus, încât nimic altceva nu socotesc a întrece iubirea și jertfa Mântuitorului. Isus îmi este deacum înainte totul, la El vreau să privesc și Lui vreau să-I urmez în deplină consacrare“.

Ce frumoasă hotărâre! Și cât de îmbărbătat te simți când petrecând câteva clipe în mijlocul acestor viitori soli ai mântuirii, auzi desprinzându-se depe buzele fiecăruia, asemenea cuvinte sublime. Atunci Isus Hristos îți apare mai mareț, mai iubitor, și mai aproape de re venire.

Iubiți tineri, astăzi mai mult ca oricând, Domnul vă cheamă spre a-I servi!

V. Florescu.

DEPART. COLPORTAJULUI.

Responsabil: N. Dorobăț.

„Cu Dumnezeu vom face isprăvi mari“.

Cu multe secole înainte de prima venire a Mântuitorului, David eră păstorul oilor părintelui său, în vârsta cea mai fragedă a copilăriei sale. Mimeni nu poate aprecia rezultatele anilor de muncă și de colindare, pe coljinele singuratece din jurul Betleemului, ale curajosului păstor de oi.

Legăturile sale cu Dumnezeu și contactul cu natura, îngrijirea oilor și primejdiile vieții și a turmei sale, salvarea sa în lupta cu fiarele sălbatece și durerile și bucuriile traiului său modest, — toate acestea au servit spre a educa pe micul păstor, să ocupe mai târziu cea mai înaltă poziție între nobilii acestui pământ. Când s'a apropiat timpul, ca David să părăsească modesta sa ocupație de păstor al oilor, el fu chemat de Domnul să cerceteze turmele lui Izrail, cari erau pe câmpul de rășboiu, fiind față în față cu Filistenii în Valea Ștejarului. David a întrebat pe frații săi de sănătate. Stând ei de vorbă, a ieșit din tabăra inamică uriașul Goliat, care rostia cuvinte trufașe și de ocară. La vederea acestui uriaș, copiii lui Izrail, împreună cu Saul, regele lor, s'au umplut

de groază și au fugit de el. Curajosul păstor auzind blestemele din gura uriașului și văzând el pe poporul lui Dumnezeu plin de frică și descurajat, el a întrebat: „Cine e acest Filistean necircumcis, ca să defaime oștirea Dumnezeului celui viu!“ Cuvintele sale au ajuns până la rege și acesta îl chemă la sine. David zise lui Saul: „Nimănui să nu-i tremure inima de el! Servul tău va merge și se va lupta cu acest Filistean“. Deși chiar frații săi l-au disprețuit și nici Saul nu l-a încurajat, zicându-i că ar fi prea tânăr, totuși David în puterea credinței a rămas statornic în hotărârea sa de a ucide pe vrăjmașul poporului lui Dumnezeu. Saul i-a oferit în cele din urmă armele sale, însă David nu s'a folosit de ele. El a luat toiagul, a ales cinci pietre netede din pârâu, pe cari le-a pus în glugă, și a plecat apoi spre câmpul de luptă. David, ajungând în fața Filisteanului, a scos una din pietrele, pe cari le avea la el; și lovindu-l pe uriaș în frunte, acesta a căzut la pământ. S'a dus repede la el și, scoțând sabia Filisteanului din teacă, a despărțit capul său de corp. Ceeace n'a cutezat să facă o armată întreagă împreună cu regele ei, a făcut... *păstorul de oi*. Ei toți și-au pus încrederea în armele lor, dar nu aveau deplină încredere în Dumnezeu. Ei aveau foarte mult de învățat din cuvintele rostite de David când s'a apropiat de Goliat: „Tu vii asupra mea cu sabie, lance și pavăză, dar eu vin asupra ta în numele lui Iehova Sabaot, Dumnezeul oștirilor lui Izrail, pe care tu l-ai defăimat“.

Mai târziu, când viteazul păstor a avut de purtat rășboaie, el a zis plin de încredere:

„CU DUMNEZEU VOM FACE ISPRAVI MARI“.

Iubiți frați și surori, Domnul are astăzi de împlinit o lucrare cu mult mai mare decât aceea la care a luat parte David. Oile Domnului sunt împrăștiate în toate țările lumii și în poporul țării noastre. Ele trebuie strânse și adunate la staul. Poporul Domnului, care se află încă în lume, are nevoie de vestea Evangheliei, vestea liberării, vestea păcii în Isus.

Insuș Domnul zice, ca și altă dată: „Pe cine să trimiț? Cine va merge pentru Noi?“ Isa. 6, 8.

Pacea, mântuirea și fericirea lumii este astăzi pusă în mâinile Comunității Domnului. Comunitatea Domnului posedă cea mai minunată comoară. *Cărțile, broșurile și revistele*, în cari se găsește adevărul pentru zilele noastre și pentru veșnicie, le avem în Casa noastră de Editură. Lumea este astăzi descurajată și plină de frică în fața evenimentelor, cari zilnic au loc. Oamenii se întrebă: Unde vom ajunge?

Spiritul Domnului zice: „Furtuna este pe drum, vine; iar noi trebuie să ne pregătim pentru furia ei, având adevărata pocăință către Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos. Domnul Se va scula să sguđuie teribil pământul. Noi vom vedea turburări în toate părțile. Mii de vapoare vor fi scufundate în adâncurile mării. Corăbii vor merge la

fund, și vieți omenești vor fi sacrificate cu milioanele. Incendii vor izbucni pe neașteptate, și nici o sforțare omenească nu va fi în stare să le stingă. Palatele pământului vor fi șterse și distruse de furia flăcărilor. Dezastrele pe căile ferate vor ajunge din ce în ce mai dese; distrugerii, incurcăturii, ciocniri și moarte fără momentană avertizare, vor avea loc pe marile linii de comunicație. Sfârșitul este aproape, timpul cercării este pe sfârșite“.

„Am văzut pe locuitorii pământului în cea mai extremă confuzie. Răsboiu, vărsări de sânge, lipsuri, foamete și molime erau pretutindeni. Când aceste lucruri năvălesc asupra poporului lui Dumnezeu, ei încep să-și strângă rândurile, și să îndepărteze micile dificultăți dintre dâșii. Ingâmfarea nu-i mai stăpânește; adâncă umilință îi ia locul“.

„Se apropie timpul, când vor fi pe pământ dureri, pe cari nici un balsam omenesc nu le poate alina. Spiritul lui Dumnezeu Se retrage. Dezastre pe apă și pe uscat urmează unele după altele într'o repede succesiune. Cât de des auzim de cutremure și cicloane, de distrugerii prin foc și inundație, însoțite de mari pierderi de vieți omenești și averi“. *„Timpul și Lucrarea“, pp. 3. 4. 9.*

Mărturiile de mai sus pretind o serioasă atențiune din partea poporului advent. Intrebarea este: Ce facem noi în clipele, cari ne-au mai rămas? Ne încredem în noi înșine și în armele noastre, fiind plini de frică, ca Saul și armata sa în fața Filistenilor și a uriașului Goliat? Suferim noi insultele, cari se aduc la adresa lui Dumnezeu și a Legii Sale? Ce atitudine luăm noi, când vedem că onoarea Domnului este batjocorită din partea oamenilor din jurul nostru? Simțim și noi durere, când auzim, cum se împlinesc avertizările de mai sus? Avem noi milă de sutele și miile, cari mor în mizeria păcatului, fără a cunoaște pe Dumnezeu?

„Cei ce sunt părtași ai harului lui Hristos, vor fi gata la orice sacrificiu, pentru ca și alții, pentru cari S'a jertfit Domnul, să se facă părtași ai darului ceresc“. *„Calea către Hristos“, pag. 96.*

„Nu este oare cazul să mergem înainte pas cu pas și să ne lăsăm a fi folosiți de Dumnezeu ca o mână a Sa lucrătoare?“ *„Colportorul ca Evanghelist“, pag. 56.*

„Lucrarea ingerului, care se coboară din cer cu putere mare și care luminează pământul cu mărirea lui, trebuie îndeplinită într'o largă măsură prin Casele noastre de Editură“. *„Timpul și Lucrarea“, pp. 32. 33.*

Colportajul cu scrierile sfinte va da puterea cea mare a ingerului, prin care va fi luminat întreg pământul. Deși le pare multora această lucrare ca un uriaș de neînvinș, totuși Domnul are în sânul Comunității Sale mulți tineri, cari au curajul unui David, care a ucis lei și urși. În Uniunea noastră avem astăzi peste o sută de viteji, cum a fost Ghedeon. Dar ce înseamnă acest număr mic de soli față de milioanele de suflete, cari ne înconjoară.

Din nou se naște întrebarea: Cari dintre frații și surorile noastre sunt pătrunși de spiritul iubirii, spre a merge din casă în casă în scrierile sfinte? Cine dintre noi dorește, ca să ajungă Cuvântul Domnului în casele oamenilor, asemenea unei ploii?

Cuvântul Domnului are în sine puterea vindecătoare: Ps. 107, 20. Cine dintre tinerii adventiști vrea să facă experiențe mari, întocmai ca și David?

„Prin lucrarea de colportaj cu scrieri evanghelice, mulți tineri sunt mai bine pregătiți pentru lucrarea de predicare, decât dacă ar sta ani mulți într'o școală. Cine se pregătește pentru lucrarea de predicare, nu poate acumula în nici o altă ramură de activitate mai multă experiență decât în lucrarea de colportaj“. *„Colportorul ca Evanghelist“, pag. 127. Comp. pp. 12. 13.*

„CŪ DUMNEZEUL MEU SAR PESTE UN ZID INTARIT“.

În Campania cu Revista de Toamnă din anul trecut bunul Dumnezeu mi-a ajutat să primesc dela Comunitatea din care fac parte un număr de o mie de reviste. Experiențele pe cari le-am câștigat cu răspândirea acestor reviste nu le-aș da pe nimic din lumea aceasta. Pot spune cu bucurie că aproape toate casele pe cari le-am vizitat au primit revista.

Cu ocazia unei vizite într'un oraș am făcut următoarea experiență: Într'o zi pe la ora 3 p. m. voiam să mă despart pentru 2 ceasuri de fr. lucrător, la care am tras, zicând fratelui că vreau să vizitez câteva familii și să le vând revista festivă. Dar fratele mi-a zis: „Mai stai frate, căci aici n'o să poți colportă. Frații din Comunitatea noastră au colportat întreg orașul și afară deaceia au mai lucrat și mulți colportori. Ceeace ar fi însă mult mai greu este faptul că nu cunoști limba, care se vorbește aici“. Eu am răspuns: „Să facem o rugăciune și să cerem binecuvântarea Domnului, pentru ca El să m'ajute să vând cel puțin o revistă!“ După rugăciune mi-am luat geanta cu reviste și am plecat din casă în casă, începând chiar de lângă locuința fratelui lucrător. Domnul mi-a ajutat și în 2 ore am vândut 21 de reviste, cutoatecă nu știam limba. Intorcându-mă la casa fratelui și povestindu-i succesul obținut, el a zis: „Aceasta este într'adevăr o minune“.

Dacă voim să ieșim la lucru Dumnezeu trimite pe îngerii Săi, pentru ca ei să pregătească inimile oamenilor să cumpere cărțile noastre. „Fără de Mine nu puteți face nimic“, a zis Domnul. Ioan 15, 5. „Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului“. Mat. 28, 20.

Deși cetatea Ierihonului era foarte bine înărită și apărată, totuși Domnul a dărâmat-o. El este ajutorul și scăparea noastră din nevoi și întorcându-Se în mărire El va plăti fiecăruia după faptele sale.

N. Dorobăț.

DEPART. MISIUNII EXTERNE.

Responsabil: **D. N. Wall.**

Mărețe experiențe din Sudul Europei.

Dorința noastră de mult nutrită, de a putea vizita din nou vechiul nostru câmp de lucru, în cele din urmă s'a realizat. Pe ziua de 3 Iulie am părăsit orașul Chicago. După o scurtă vizită la Washington și a diferitelor Comunități din New-Jersey, New-York și Connecticut, la 17 am plecat din New-York. După o călătorie plăcută cu vaporul „Gripsholm“, al liniei americano-suedeze, am debarcat la Gotenburg în Suedia. Prima noastră vizită am făcut-o la Skodsborg. Cu treizeci de ani înainte, soția mea avusese privilegiul să învețe aici îngrijirea de bolnavi. Sanatoriul de aci s'a dezvoltat între timp în mod minunat, ajungând astăzi să fie primul în felul lui, din denomi-națiunea noastră.

La Berlin ne-am oprit destul timp pentru a putea vizita capela noastră, cât și sanatoriul „Waldfriede“. In Sabatul următor am ținut o predică în capela cea mare, fiind prezent un mare număr de frați. Intre ei am regăsit multe fețe cunoscute și ne-am bucurat foarte mult că ne puteam revedea. De aici călătoria noastră ne-a adus prin Cehoslovacia și Budapesta în Transilvania, unde au avut loc multe schimbări din timpul plecării noastre, în anul 1919.

România trăește acuma zilele reformatiunii.

De aici am plecat la Constantinopole și am vizitat diferitele Comunități din Pera și Scutari. In Grecia am vizitat toate grupele, cât și Comunitățile din Saloniki și Atena. M'am bucurat să întâlnesc mai mulți frați armeni, cari s'au refugiat din Asia-Mică.

Din Grecia m'am întors în Bulgaria. M'am bucurat văzând că misiunea noastră are o casă atât de frumoasă la Sofia. Apoi, împreună cu fr. Thomas am vizitat Filipopole, Varna și Rusciuc, unde am inaugurat localul cel nou de adunare, 30 de ani după ce am vizitat pentru prima oară acest oraș. Lucrarea din Bulgaria s'a dezvoltat în mod minunat. Deasemenca s'a deschis drumul pentru lucrarea între cele opt sute de mii de mahomedani.

I. F. Huenergardt.

Din Misiunea Okayana.

Misiunea Okayama este ultima întreprindere a Uniunii misionare din Japonia. Noi lucrăm aici de aproximativ șase luni și credem, că vom recolta cu ajutorul lui Dumnezeu primele roade la începutul lui Decembrie.

Domnul a fost cu noi. Binecuvântarea Sa a fost puterea noastră în greutăți, cari caută să nimicească lucrarea noastră. Chiar la începutul lucrării noastre m'a vizitat predicatorul unei alte denomi-națiuni. Noi am avut o lungă dezbateră cu privire la împărțirea câmpurilor de lucru. El și-a închipuit, că lucrarea mea îi aduce mari dificultăți și deaceea a crezut, că ar fi mai bine, să împărțim orașul în două sectoare, pentru ca turma sa să nu vină în atingere cu mine. Unii dintre membrii săi vizitau adunările mele. Eu i-am zis, că există într'adevăr o posibilitate pentru a satisface dorința sa. Eu l-am invitat la lecturile biblice, pe cari le țineam, arătându-i că aceasta ar fi singura cale, pentru a unifica părerile noastre de credință pe baza Sfintei Scripturi. După ce ne vom fi înțeles în privința aceasta, vom putea să vorbim și despre împărțirea câmpului de lucru. „Acest lucru este imposibil“, mi-a zis el, „și eu voi interzice creștinilor mei să viziteze mai departe adunările d-voastră“. „Faceți ce credeți de cuviință, însă gândiți-vă la răspunderea d-voastră față de Dumnezeu“, i-am răspuns. Unii, ascultând de avertizările sale, n'au venit un timp la adunare. Astăzi însă ne vizitează din nou, aducând și pe alții cu sine. Ei sunt într'adevăr suflete sincere, cari caută să înțeleagă mai deplin Cuvântul lui Dumnezeu.

Un alt predicator a făcut o promisiune uneia dintre persoanele, cari se interesează pentru noi, dacă

dânsa ar veni la el și n'ar mai vizită adunările noastre din Sabat. Văzând că nu reușește pe această cale, el i-a zis că s'ar cădea să-i dea lui, unui japonez, mai multă crezare decât unui străin. Acest fapt a determinat pe acel suflet să se hotărăască de a urma cu o credincioșie și mai mare pe calea adevărului, astfel încât va putea fi botezat cu ocazia botezului viitor.

Domnul ne-a însărcinat cu vestirea unei solii minunate. Dela prima vestire a ei au trecut mii de ani. Cu toate acestea ea n'a pierdut nimic din vechia ei putere, dimpotrivă influența și mărirea ei s'a mărit. Ea ne oferă astăzi ocazia să facem experiențele, pe cari le-a făcut prima Comunitate. Vezi Ioan 1, 40—42. 45. 46. Suflete cercetătoare aduc pe altele cu sine. Astfel am putut să fac prin unul dintre vizitatorii noștri cunoștința cu alte 25 de persoane. Toți aceștia cercetează acum zeloși Cuvântul lui Dumnezeu. Elevii cursului meu biblic dela Clinica universitară se adună săptămânal și fac progrese îmbucurătoare. Din diferite părți ale câmpului vin chemări din partea sufletelor cari doresc să audă

solia Evangheliei. Unii întreabă chiar de costul învățământului biblic. În neștiința lor ei cred că ar fi nevoie să plătească ceva pentru învățământ.

Afară de această lucrare cu sufletele, mai există și alte lucruri cari trebuie făcute. Astfel a venit la mine nu de mult, o tânără, care se interesă de un timp mai îndelungat de adevăr, și mi-a zis: „Frațele meu vrea să mă mărite, însă eu nu vreau; eu vreau să rămân acasă și să lucrez pentru Domnul!“ La această hotărâre a contribuit Revista noastră festivă. Aproape cinci luni de zile am așteptat să vină acest moment. Cinci luni de zile am amintit-o în rugăciunile mele. Ea vine acuma pentru a primi învățământul necesar, spre a se consacra mai târziu lucrării misionare. Eu simt o vie recunoștință față de Domnul pentru încrederea care mi-o arată prietenii mei, cutoatecă sunt un străin.

În curând va veni Domnul! Rugați-vă mai departe pentru noi, ca până la această zi, plină de bucurie, să vină multe suflete la Domnul și în această misiune nouă.

G. Dietrich.

Ceva din lume.

Intr'o casă, care se compunea dintr'un graj și un grajd de vite se înființă un dispensar.

Dacă am putea vedea situațiile, sub cari deseori medicii și surorile noastre de caritate trebuie să se îngrijească de bolnav, atunci fiecare ar lua parte la această săptămână. Din cauză că nu toți pot vedea acest lucru, le aducem prin tipar. Probabil, pentru că nu vedeți aceste greutăți și suferinți, nu puteți să credeți că ele ar exista într'adevăr, și deaceia aducem în următoarele, un cuvânt al unui medic care lucrează în Carmatar: „Noi suntem foarte ocupați în dispensarul nostru mic, care e instalat în acelaș loc, unde se hrănesc

vacile misiunii noastre; sperăm însă, că în curând ne vom putea muta în clădirea noastră cea nouă, care însă nu are încă podele. Clădirea a mers foarte încet, însă suntem în speranța, că în curând vom fi cu toate gata. Suntem în deplină sănătate și ne bucurăm în lucrarea noastră“.

Ce bucuroși vor fi acești frați, când vor primi acest mic ajutor, care se poate da prin fondul de expansiune. Prof. J. N. Christian serie dela o școală din Burma, care a fost ridicată cu 17 ani înainte, că podelele sunt cu totul putrezite și prin acoperiș plouă, iar în unele locuri lipsește total și zidurile; totuș 37 elevi se folosesc de acest loc ca locuință.

Câteva date interesante cu privire la alimentație.

„Cine dorește să țină la înălțime conținutul alcalin al sângelui său și să rămână prin aceasta rezistent față de toți microbii bolilor, apoi acela trebuie să evite complet mănucarea de carne și de pește, cafeaua și ceaiul, deosemena ouă și făinoase să mănânce numai câte puțin; din contră să mănânce multe fructe și zarzavaturi“.

O revistă din Chicago dă următorul sfat celor cari vor să se păstreze sănătoși:

„Pentru a evita o prea mare aciditate în sânge, omul trebuie să mănânce multe fructe acre.

La examinarea sângelui, se poate observa, că în starea sa normală și curată el este alcalin, cuprinzând adică sărurile cari se găsesc în leșie. Sângele ar și rămâne totdeauna așa, dacă omul ar mănca totdeauna adevăratele alimente.

Toate alimentele sunt împărțite de știința medicală în două clase:

Alimente producătoare de a c i z i—albumină.

Untura de pește	12 %
Carne de vacă	10 %
Carne de găină	10 %
Carne de vițel	8,3%

Ouă	7,5%
Scrubii.	6,8%
Somn (pește)	5,5%
Carne de oaie	3,5%
Pâine neagră	3%
Pilaf de orez	3%
Orez	2,7%
Secara verde	1,2%
Linte	1,5%
Nuci	1,1%

Alimente producătoare de săruri alcaline — leșie.

Spanacul	113%
Salata	38,6%
Pepenele	19%
Portocalele	14,4%
Fasole de Lima	12%
Lămâile	10%
Piersicile	10%
Merele proaspete	6%
Cartofii	8,6%
Bananele	5,6%
Curmalele	3,2%
Strugurii	2,8%
Laptele	2,6%
Migdalele	1,8%
Mazărea verde	1,2%
Smântâna (grăsime în ea 18%)	0,3%

Nucile și smântâna sunt alimente aproape neutre.

Alimente cari formează în corp acizi și alimente cari formează săruri de leșie (alcaline).

Această alcalină nu se bazează pe gustul acru sau neacru al alimentelor, ci pe compoziția lor chimică.

E greu să faci să înțeleagă toți oamenii deosebirea aceasta, și auzim pe mulți zicând: „Eu nu pot mânca fructe acre, pentru că am prea multă aciditate în sânge“. Și așa vorbesc chiar oameni cu cultură.

În general *carnea, ouăle și pâinea* fac parte din alimentele *producătoare de aciditate. Tot felul de fructe din categoria coacăzilor, muștelor, smurei, afinelor, apoi laptele și legumele sau zarzavaturile, sunt alimente producătoare de săruri alcaline*, cari dau sângelui adevăratul conținut de alcalinitate. De aceea noi trebuie să mâncăm mai mult fructe și legume, pentru ca să păstrăm în sânge adevărata cantitate de săruri alcaline.

Solia lui Dumnezeu pentru timpul nostru sfințește un popor, al cărui suflet, spirit și corp să fie curat, spre a putea atinge cele mai înalte ținte în această vieță și de a fi gata a saluta pe Domnul, când va veni în mărire. Dumnezeuul păcii vrea să sfințească poporul Său în toate privințele, pentru că s'a păstrat spre slava Sa. 1 Tes. 5, 23.

I. F. Huenergardt.

(Urmare dela pag. 82.)

Păzirea repausului divin în Transilvania.

număr mare de persoane străine, însă pline de interes, ne vizitează. Aceleași lucruri găsim în fiecare oraș și în fiecare sat.

O mare recoltă ne așteaptă, căci Domnul binecuvintează în măsură bogată vestirea soției întreite în această țară, aducând pe multe suflete la turma Sa.

Cât de minunate sunt căile prin cari Dumnezeu revarsă o lumină abundentă asupra adevăraților Sfințelor Scripturi! Gândindu-ne la faptul că tocmai noi am avut marele privilegiu să trăim în aceste timpuri, despre cari stă scris, că „atunci... cunoștința se va înmulți“, simțim în inimile noastre o adâncă recunoștință față de Cel ce ne-a „chemat din întunec la lumina Sa minunată“. Această recunoștință ne va determina însă să împărțăm cu bucurie binecuvântările primite cu semenii noștri, pentru ca acolo unde dorim să ajungem noi să fie și ei, și astfel să putem lauda și preamări împreună cu toți cei mântuiți pe Cel ce „este viu în vecii vecilor“.

Cluj.

F. Kessel.

NECROLOG.

În ziua de 2 Aprilie a. c. a adormit în Domnul copilul *Nicu*, fiul fratelui *Trifou* și a soarei *Rouli Demetrescu* din comunitatea Cioara-Doicești.

La prima înviere în rândurile celor dreپți sperăm să fie și el.

Scarlat D. Popa.

În ziua de 26 Ianuarie 1930, a fost chemată de Domnul la odihnă sora *Maria Tăuși* din Comunitatea Caila, Jud. Năsăud, Transilvania, fiind în etate de 65 ani. A rămas statornică până în ultima clipă sperând în Domnul care va veni spre a o ridica odată cu învierea dreptilor.

W. Steinmeier.

„Curierul Misionar“

Foie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul unui număr Lei 9.- Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Labirint 116.
București IV.

CAINȚA

Trad. D. Florea.

Herbert H. Booth.

Andante con espress.

1. Doamne astăzi vin la tro-nul Tău Și recunoscând pă-ca-tul meu,
Să privești la mine 'ndu-ră-tor, Ești u-ni-cul meu Mân-tu-i-tor.

1st time.
Sint în suflet multă vi-nă, Ah gră-bește de-o a-li-nă!

2nd time. cres.
Știi că vrei să-mi vii în a-ju-tor, N'ai să mă lași!

COR:

cres.

mp
Har e din belșug să fiu salvat Săn-ge pre-ți-os să fiu spă-lat,
Har e din belșug să Săn-ghe pre-ți-os să

f
Ca astfel a-juns ne-vi-no-vat Să Te mă-resc.
Ca ast-fel a-juns ne-vi-no-vat

2. Harul Tău mă'ndeamnă azi să viu
Azi cât încă nu e prea târziu.
Ne'nfeles de-această lume
Dar mergând pe-a Tale urme,
Drumul meu spre cruce îl îndrept,
Inima zdrobită o deșert,
Doritor s'aud și să repet
Că sunt iertat. — Cor.

3. Dar de ce să tremur? Nu ai dat
Vieța Ta să fiu răscumpărat?
Inimii increzătoare
Nu dai binecuvântare?
Pentru mila Ta și harul Tău,
Pentru dragostea lui Dumnezeu
'Nrezător 'ngenuchi la tronul Tău
Ca să m'ajuți. — Cor.

4. Harul Tău eu azi întreg îl cer;
Tot ce ai promis eu cred și sper.
Fața Ta să mă lumine
Să mă simt legat de Tine,
Fă să fiu de-acum eliberat,
Domn ești peste moarte și păcat;
Fă să știu cum poate fi salvat
Un păcătos. — Cor.